

Οι πειραταί

Λουδοβίκου Μπουσενάρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗ-
ΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ένα χαμίνι
το Παρισίου, τετραπέτατο και
διαβολεμένο, ο Φρικέτος, γυρι-
ζει τον κόσμο, ζητώντας τύχη.
Ξε μιά έρημιά της Αυστραλίας
συνασπάζει με τον τρομερό λη-
στή Σμιθ και παίζει μαζί του

μπού — έτοι για να δοκιμάσουν τις δυνάμεις των. Ο Σμιθ, σωστός Ήρακλής, σωστός Γολιάθ, την παθαίνει από το χαμίνι άσχημα. Λέχεται βροχή γρόνων και σαριάζεται κάτω μισολιπόθυμος, αλλά και ένθουσιασμένος με τον μικρό εκείνο διάβολο. Την ίδια στιγμή όμως προβαλόν άβυσσα μαρικοί άστρανομικοί, που καταζητούν τον ληστή, και τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σαφέρα...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Η προσοχή του, καθώς κι’ η προσοχή όλων, ήταν στραμμέ-
νη τώρα σ’ ένα λαμπρό κατάλευκο όλογο, το οποίο έρχταν
καλπάζοντας προς το μέρος τους. ‘Η χείτη του εύγενικού ζώ-
ου κυμάτιζε ρυθμικά, και τα λεπτά χυτά πόδια του μόλις πα-
τούσαν τη γή. Σταμάτησε χρεμετίζοντας πρόχαρα μπρός στο
ληστή, κι’ άκούμπησε το νοημονέστατο κεφάλι του στον δεξιό
του ώμο.

—Ψυχή μου!... Περιήφισμο όλογο, μάστερ Σμιθ!.. ειπε με ει-
λικρινή θαυμασμό ένας απ’ τους πόλιωμαν.

—Τι να σάς κάνω; ειπε με προσποιητή έγκαρτέρησι ο λη-
στής. Θά ήθελα να ήσαν διαφορετικά τα πράγματα, και τότε
να βλέπατε την πραγματική του αξία!.. Ο Θεός να με κολά-
ση αιώνια, αν καταφέρνατε να πετύχετε τα ίχνη μου!... Μά ή
όπλη του άριστοτερο ποδιού του έχει μια μικρή φλόγωσι, και
το καύμενο το όλογο μου τα βρήκε σκούρα! σήμερα!

—Δηλαδή, μάστερ Σμιθ;
—Νά, δηλαδή θά ήμουν κίλας χιλιόμετρα ολόκληρα μα-
κρὰ σας, μόλις θάέβλεπα να γυαλίζουν στον ήλιο τα κουμπιά
της στολής σας!...

—Έλα, ξεκίνα τώρα, μάστερ Σμιθ! ειπε ο ίδιος πόλιωμαν ά-
υπόμονος. Τα πολλά λόγια είνε φάρμακ!.. Μά στο στόμα σου
καταντούν κόλπα και στρατηγήματα, γιά να μάς το σκάσης
πάλι!...

‘Ο μάστερ Σμιθ έριξε μια λοξή ματιά στους άναγκαστι-
κούς συνομιλήτας του. Μυστηριώδες χαμόγελο μισοτένωσε τα
χείλη του. Ξαναπήρε ύφος έγκαρτερίσεως πάλι, χάιδεψε το
νοημονέστατο όλογο του — το όσπο’ τον κυτούσε κατάνημα,
σαν να διάβαζε τις μυστικές σκέψεις του κερτίου του, — κι’ ειπε:

—Έμπρός, πάμε!.. Πιάτοκκα... “Άς κάνουμε λοι-
πόν την ανάγκη φιλοτιμία, κι’ άς ύποταχτούμε στη
μοίρα μας. Μονάχα βοηθήστε με λίγο να άνεβώ στη
σέλλα του άλόγου μου... Γιατί αυτός ο Φραντσέζος
τζέντλεμαν, παρ’ όλο που είνε σαν πούπουλο και μι-
σοσύνδολτος, με διώρωσε καλά!

Δυό απ’ τους άλλους πόλιωμαν ξεπέψωσαν τότε. Με
άδρότητα πλησίασαν τον ληστή, γιά να τον βοηθήσουν
σύμφωνα με την παράκλησί του.

‘Ο Σάμ Σμιθ, ο όσπο’ περιέμενε την κρίσιμη αυτή
στιγμή, φάνηκε μονοιάς να ξαναβρίσκει την τρομερή
του ρώμη. Κεραυνοβόλης κυριολεκτικά — με δυό ά-
στραπάτες, και κατακέφαλες γροθιές — τους δυό πό-
λιωμαν, οι όποιοι λύγισαν και σαριάζηκαν άναίσθη-
τοι στο χώμα.

Κι’ ο ίδιος, τη ίδια στιγμή, με σβέλο πήδημα πάν-
θηρος, βρέθηκε άπάνω σ’ άλογο του, ούρλιάζοντας
στον έκθαμβο Φοικέτο:

—Ξεκουμπίσου γούγορα κι’ εσύ, χάχα!.. “Αν κι’ ά-
βδος, θά βρήξ ωστόσο το μπελό σου με τους λεβέντες
πομπιπλεξεί!

Τά τελευταία λόγια του, φυσικά, χάθηκαν στον άε-
ρα. γιάτι ο μάστερ Σάμ ήταν μακρὰ κίλας. Σκυ-
στός έπάνω στη ράχι του θαυμασιού άλόγου του, ειχε
διασχίσει με λιγυγιώδη ταχύτητα τους κοντινούς πε-
λωρίους θάμνους, κι’ ειχε χαθή γιά λίγο απ’ τα μάτια
των καταπλήκτων δικατών του.

‘Ενωμεταξύ, ο τρίτος πόλιωμαν ειχε προλάβει να
τραβήξει το πιστόλι του και να πυροβολήση. ‘Ωστόσο,
ή σφαίρα του γάθηκ στο κενό. Κι’ όσο να κάνη έναν
έλιγμο γύρω απ’ τους θάμνους, πίσω απ’ τους όποι-
ους ειχε εσφαιικά χαθή ο ληστής, τον έβανσε’δε πεία

σαν ένα μαύρο γοργοκίνητο σημείο καταμεσής στον άχλη
κάμπο!

‘Ούτε μπορούσε καν να γίνη σκέψις, γιά καταβιάζι του...
—Μπᾶ! μουρμούρισε τότε φιλοσοφικά, ο πόλιωμαν αυτός, κα-
θώς ξαναγυρνούσε πίσω στην ομάδα των άλλων. ‘Αργά — ή γρή-
γορα θά τον ξανασασκάσουμε πάλι!

Και ρίχνοντας ύστερα βλέμμα θυμωμένο, στον άναυδο άκόμη
Φρικέτο, μούγκρισε:

—‘Αλλοιώς, θά πληρώσης εσύ και γιά τους δυό σας τά σα-
σμένα, παλληκάρι μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ

ΜΟΛΙΣ ΔΥΟ-ΤΡΙΑ ΛΟΓΙΑ, ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΙ ΗΤΑΝ ΚΙ’ ΕΙΝΕ Η ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ. — ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΗΞΕΩΝ ΤΟΥ... ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΟΥ ΦΡΙΚΕΤΟΥ!

Στο 1788, κι’ όταν πρωθυπουργός της κραταίας ‘Αγγλίας
ήταν ο περίφημος Πιττ, πρωτομήκε σ’ εφαρμογή ένα μεγαλει-
ώδες σχέδιο του διασημού εξερευνητού Τζαίημς Κούκ: ‘Ο ά-
ποικισμός δηλαδή, της άνεξερευνητής σχεδόν άκόμη Αυστρα-
λίας.

‘Αμέσως, σχηματίστηκε τότε ένας στολίσκος από έντεκα πο-
λεμικά κι’ έμπορικά πλοία, με στόλαρχο τον ύποναύαρχο Φί-
λιπ. ‘Ο στολίσκος αυτός, φεύγοντας απ’ την ‘Αγγλία, καταπό-
θησε ύστερα από όχτώ μηνών περιπετειώδες ταξείδι, να φτά-
ση επίτελους στους άντιπόδας: Στήν άλλη άκρη του κόσμου,
δηλαδή στην Αυστραλία!

‘Ο στολίσκος αυτός ειχε ένα ανθρώπινο φορτίο ύπεροχής,
έκλεκτοτάτης ποιότητας: ‘Επακόλουσε πεινήτα έφτά καταβί-
κους των ‘Αγγλικών κατέργων. ‘Εκατόν ενενήντα δυό γυ-
ναίκες, επίσης καταβίκοι κι’ αυτές των γυναικείων φυλακών
του Λονδίνου... Καί δεκαοχτώ παιδάκια, τα όποια ειχαν άκο-
λουθήσει άθελά των τους γονείς τον, στη μαύρη και θλιθερή
τους έξορία στα άφιλόξενα κι’ άνεξερευνητα έκενα μέρη!

Διακόσιοι στρατιώτες κι’ άξιωματικοί ειχαν επιβιβάσθη έπί-
σης στον εταλίσκο, προαρμωμένοι να χρησιμεύσουν ως μόνιμη
φρουρά της πρώτης κι’ επικυριώμενης έκενής άποικίας.

‘Η μητρόπολις ‘Αγγλίας, ξεφορτωνόταν έτσι δη την άνθρώ-
πινη ‘σκούρις της, και την έστειλε στην άλλη άκρη του κό-
σμου, σέ χώρες τις όποιες — μόλις πρό όλίγων χρόνων, και γιά
πρώτη φορά — ειχε άντικρούει μάτι Ευρωπαίου. Αυτός όμως ο
πρώτος ανθρώπινος πυρήνας, κατέληξε να βλαστήση εκεί και
να θειρέψη, και να γίνη σιγά-σιγά ή σημερινή κραταία και
πολυάνθρωπος άποικία της ‘Αγγλίας!

Καθένας απ’ τους άναγκαστικούς αυτούς άποίκους, ειχε το
δικαίωμα να καλλιεργή δες μπορούσε πώ πολλές έκ-
τάσεις. ‘Η άποικία έφερε μεζύ της απ’ την ‘Αγγλία,
ως μόνο της έφθιδ, τα έξής κατοικίδια ζώα:

‘Εναν ταύρο, τέσσερες αγελάδες, έναν μοσχάρι, ένα
άλογο άρσενικό, τρεις φορβάδες, τριαντατρία πρόβα-
τα, πέντε κριάρια, και λιγοστά γίδια!...

Και τώρα, μόνον αυτά τα δυό λόγια άκόμη: Ξέ-
ρετε πόσο ήσαν οι άποικοί, και πόσα τα κατοικίδια
ζώα τους, ύστερα από έκατό χρόνια;

‘Ακούστε: Τά 1160 πρόσωπα, άνδρες, γυναίκες,
και παιδιά, πού άποθιβάθησαν στην άγριο ήφιερο
κατά το 1788, κατά την άπογραφή του 1880 βρέθηκαν
τρία δλόκληρα εκκατομύρια άνθρώπι-
νων ψυχών!

Και τά λιγοστά έκενα κατοικίδια ζώα των, έφτα-
σαν — κατά την ίδια άπογραφή, και κατά φαινόμενο
πρωτοφανές στα χρονικά του άποικισμού — στους έξής
λιγυγιώδεις αριθμούς: “Ένα εκατομύριο άλογο, α,
όχτώ εκατομύρια βώδια, και έξήντα εκατομύρια
πρόβατα!

Στήν καινούργια λοιπόν αυτή γή της ‘Επαγγελί-
ας, κι’ ειδικώς στην άνθηρότερα έπαρχία της Βικτω-
ρίας, ήρθε κι’ ο ήρωας μας Φρικέτος γιά να κάνει την
τύχη του.

‘Ηταν έξακοστή τότε ή Αυστραλία και γιά τα χρυ-
σωρυχεία της. Στις 14 Αύγουστου 1851, και στην έ-
παρχία Βικτωρίας, βρήκαν γιά πρώτη φορά χρυσάφι
άπόφιο μέσα στις λάσπες, πού κυλούσε ένα ποτάμι
στην κοίτη του. Το νέο διαβόητο άστραπάτις: Κι’ ά-
πό 75 χιλιάδες κατοίκων, πού ειχε αυτή ή έπαρχία κα-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΥΝ

τά το 1851, βρέθηκε νύχη 312 χιλιάδες ύστερα από τρία χρόνια!

Και στην εποχή μας τη σημερινή—στην εποχή που φθάνει εκεί ο ρακενδύτος και πειναλέος Φρικέτος, για να βρη το «Χρυσομάλακ Δέρμας» και την τύχη του—η εποχή Βικτωρίας έχει: "Ένα εκατομμύριο κατοίκων, κι η πρωτεύουσά της, η πόλις Σίβνευ, τριακόσιες και περισσότερο χιλιάδες!

Κι' ως ξαναγυρισίμου τώρα στον συμπαθή μας ήρωα, τον όποιο αφήσαμε σε μι' αθέσι αρκετά δυσάρ:στη:

Αν ο Φρικέτος ήταν κανένα πλουσιόπαδο, κι' αν το παρουσιαστικό του έδειχνε ανέσεις οικονομικές, ασφαλώς ο ληστής Σάμ Σμιθ θα τον σκότωνε απ' την άρχη. 'Ασφαλώς, λέμε, αντί να του προτείνη το άπροσδόκητο εκείνο κματό της πυγμαχίας, και να φλωαρή συγχρόνως ευχάριστα μαζί του, θα τοδ-στειλε απ' την άρχη μι' αφαίρα καραμπίνας στο άχτηνιστο κεφάλι του.

Ωστόσο, αν το αξιοθρήνητο παρουσιαστικό του, τον έσωσε πριν απ' τα νύχια του Σάν Σμιθ, το ίδιο αυτό παρουσιαστικό του, τον χαντάκωνε τώρα. Κι' οι πόλιαιαν, ύστερα απ' το άναπάντεχο σφετερισμό του ληστού μακρά τους, παρηγορήθηκαν κάπως, τσακωνίζοντας τον Φρικέτο

—Διάβολε! μουρμούριζε φιλοσοφικά ένταμεταξύ, ο ήρωας μας "Όταν ξεφεύγει το λαυράκι, καλή τότε εινε κι' η μαριδά!... 'Ασχημα την έχω, καθώς φαίνεται!

Και βάδιζε ο Φρικέτος με τα πόδια προς την πόλι, ενώ γύρω του οι τέσσερες έφιπποι τύρανοι του γλάρωναν το μάτι τους άγρυπνο επάνω του.

—Φάγατε το πρωί; μοστέ; ρώτησε άπροσδόκητα ο Φρικέτος, σε μι' αστιγμή, των πλησιέστερό του απ' τους πόλιαιαν.

—Όστε πεινάς λοιπόν, κατεργαράκο; άποκρίθηκε άμέσως εκείνος.

Και το πρόσωπό του πήρε ύφος ίκανοποίησεως, γιατί είχε μαντέψει τόσο άκριβώς τη μυστική πρόθεσι της έρωτήσεως του Φρικέτου.

Είχε πραγματικώς μαντέψει όρθο, ο πόλιαιαν. Και το άποδειξαν άμέσως τα μάτια του Φρικέτου, τα όποια είχαν καρφωθή στο δερμάτινο διασάκι της σέλλας του άλόγου του. 'Ο πόλιαιαν, χωρίς άλλη λέξι, έχωσε το χέρι του στο διασάκι, κι' έθναλε από κεί ένα πελώριο κομμάτι κρέατος βαδινού ψητού.

"Έχωσε τα δόντια του σ' αυτό ο Φρικέτος, με δση λιχουδι'ά το ποντίκι χώνει τα δικά του δόντια στο τυρί. 'Η πείνα άρχισε σιγά-σιγά ν' άποκοιμείται, απ' τις άμάσπτες σχεδόν υποκιείες, τις όποιες κατέβαζε στο στομάχι του ο Φρικέτος. Και τώρα, το ήμουαμένο απ' τις ένοηγήσεις της άδειας κοιλι'άς του κεφάλι, άρχισε να δουλεύει δραστηρία: "Ένα σχεδόν δραπέτευσε είχε φερώνωσει κε' μέσα, και μεγάλωνε σαν μανιτάρι ύστερα από βροχή!

—Διάβολε! μισοτραυλίζε τώρα με μπουκομένο δικι κώς το στόμα του ο Φρικέτος. Τι έχω εγώ να ξεμπλέξω με τους Αύστραλους δικαστάς;... Κι' εκεί που κόντευα ν' αφήσω το τομάρι μου καταμεισής στο δρόμο, έχουν την άναίειδα τώρα να μου γυρεύουν και ρέστα!...

Το φτωγό χαμίνι πνιγόταν απ' τη "δίκη" του, όπως κόντευε και να μισοπνιγή απ' τις ραγδαίες μπουκιές του μισομασχημένου κρέατος.

"Έρριχνε ένταμεταξύ και λοξές ματιές στούς φύλακας του. "Έβλεπε πώς δεν έννοσσαν να έσεκολλήσουν τα μάτια τους από πάνω του. Κι' ήταν καθάλλοιεςδες εκείνοι, ενώ αυτός βάδιζε πεζός κι' ήταν κατακουρασμένος.

Μά περισσότερο απ' όλους, τον φόβιζε ο άπαίσιος εκείνος Μαύρος. "Ήταν αυτόνθων Αύστραλιανός, σαν τους πολλούς όμοιούς του, που χρησιμοποίησε τότε η 'Αυστουίνα ως άνιγνεντάς, βασιαιμένη στην ύπεροχη ή χηλατική των ίκανότητα.

—Διάβολε! ξαναμουρμούριζε πάλι ο Φρικέτος. 'Ο πατέρας του κι' ο παππούς του, ήταν εξάπαντος άνωθωποφάγοι, αν δεν είνε πει'ά ο ίδιος τέτοιος!... Κι' έγουμε, καθώς άκουσα, μύτη σκυλιών λαναγκών, οι μουντζούρνες!... "Αν τους το σκάσω αυτόν των 'Εγγυλλέων, αυτός δεν θ' άργήσει να με ξετρύπωση!

—Στόπ!... Καίρως για φαγητό, για ξεκούρασμα, και για ύπνο! φώναζε τότε ένας απ' τους πόλιαιαν, διακόπτοντας τις θλιθερές σκέψεις του πελαγομένου

χαμινιού.

Ο Φρικέτος εξαφιάστηκε. Κύτταξε γύρω του, και για πρώτη φορά τώρα έβλεπε πιό καθαρά την πραγματικότητα: Είχαν φθάσει στην άκρη ενός δάσους με γιγαντιαία δένδρα, το όποιο έπρεπε να διασχίσουν, για να φτάσουν στην πόλι. Το δάσος ήταν άπέραντο, μυστηριώδες, και βαθυσκότεινο. Νύχτανε άλλωστε, τώρα. Κι' η συνοδεία δεν ήταν φρόνιμο, ν' άψηφήτη τους άπειρους κινδύνους ενός τέτοιου δάσους και με τέτοια σκοτεινιά, διαβαίνοντας το!

Οι πόλιαιαν έπέζεψαν. "Έδεσαν τα άλογά τους σ' έναν στερεό και προχειροφτιαγμένο πάσσαλο. Διάλεξαν ύστερα ένα άγκώδες δένδρο, στρογγυλοκόπησαν στη ρίζα του, κι' άρχισαν να τρώνε ποικιλία κι' άφθονία φαγητών, τα όποια μόνονα οι "Άγγλοι έχουν την ειδικότητα να έτοιμάζουν εκ' του μπενδών σχεδόν. Ο Φρικέτος, μισοκατενθουσιασμένος και μισοδυσρεστημένος απ' την άπρόσπη τροπή της καταστάσεως, φρόντισε να προσθέση τον άχόρταστο εαυτό του στον κύκλο των πειναλών εκείνων σουδατημώνων.

—Φάγε! νεαρέ μου Φραντσέζε! του έπτε τότε ο άρχιπόλιαιαν εκείνος, με άνοιχτόκαρδη καλωσύνη. 'Η πείνα-πείνα, η φίλιε μας-φίλιε, κι' οι δικαστάι του Σίβνευ θα μένουν πάντα δικαστάι!... "Υστερα, θα κοιμηθούμε... Θα σου δώσουμε κι' έσένα μι'α κουβέρτα, να τυλιχτής και να ζαρώσης... Μη σου περάσει ιδέα για δραπέτευσι, γιατί θέλωμε άκόμη καμιά έκατοστή χιλιομετρα, όσο να φτάσουμε στούς πιό κοντινούς συνοικισμούς!... "Άλλωστε, το δάσος εινε θεοσκότεινο, και χιλιάδες άπό ντ'ιγ'κο (1) κάνουν τη νύχτα των περιπάτο τους!... Κοιμήσου φρόνιμα λοιπόν, εκτός αν νοιώσης τη διάθεσι να χρησιμοποιήσι για μεζέ στα πειναλέα δόντια των!

"Ο Φρικέτος δεν έβγαλε μι'ιά "Ήταν φυσικό κι' εύκολεξήγητο αυτό, γιατί δεν εύκαρούσε να μιλήση: Το υποκωκμένο στόμα του, ήταν το τελευταίτερο φιωάτρο του κόσμου, για κείνη τη στιγμή τουλάχιστον.

"Όταν άπόφαγαν, οι τέσσερες πόλιαιαν τυλιχτήκαν στίς κουβέρτες των, και έαπλώθηκαν στη ρίζα του δένδρου. Για την προσέγγισι κανενός κινδύνου, θα τους ειδοποιούσαν τα χρεματισματα των άλόγων τους. Κι' εκείνα, δεμένα εκεί κοντά τους, μασούσαν γαλήνια την παγειά κι' άφθονη χλόη του έδάφους.

Ο Φρικέτος, δυο-τρια βήματα πιό πέρα έαπλωμένος, και τυλιγμένος σε μι'α έσοτη κουβέρτα, άδυνατούσε να κοιμηθί... 'Η νύχτα κυλούσε σιωπηλή, άτάραχη. Τ' άστέρια έλαμπαν στον μαύρο ουρανό. Σε τρεις ώρες το πολύ, ο ήλιος θα γλυκοχάραιε στο βάθος του μαυρόχλωμου άκόμη όρίζοντος. Και την άπόλυτη σιγαλιά, εκεί τριγύρω, την άράζαν μόνον τα ροχαλητά των πόλιαιαν, και τα μακρινά ούρλιασματα των άγριοσκύλων στον έγκατα στο δάσος.

Έαφικά, χρεματισματα δαμνομισμένα των άλόγων, έκαναν έναν απ' τους «πυραράδες» εκείνους, να πιναχτή. Μουρμούρισε: —Διάβολε! Τι να συμβαίνει; Την ίδια στιγμή, ένα ποδοβολητό άλλου άλόγου άκούστηκε σε κοντινή άπόσταση, υπόκωφο όμως, γιατί πνιγόταν απ' την παγειά χλόη. Οι τρεις "Άγγλοι πετάχτηκαν όρθοι, καθώς κι' ο Μαύρος μαζί τους. Και μόνονα, εκεί παράμερα, η κουβαριασμένη σιλουέττα του Φρικέτου, έαπλωμένος άκόμη χαμώ, φαίνόταν άκίνητη σαν μαρμαρομένη.

—Στά δπλα! ούρλιαξε ένας απ' τους πόλιαιαν. Τ' άλογά μας φεύγουν! —Μαζώ του όμως φεύγει και το χαμίνι! ούρλιαξε ένας άλλος πόλιαιαν, ο όποιος είχε ριχτή βιαστικά προς την κουβέρτα του Φρικέτου και την ψαχούλευε. Πραγματικά, η κουβέρτα που ήταν ριγμένη έτσι, ώστε να φαίνεται πώς σκεπάζει άνθρωπος, ήταν όσώτος άδεια, και το φούσκωμά της είχε άέρα καθαρό του δάσους.

—Όστε, κανέναν δεν έρχόταν καθάλλα σ' άλογο! μουρμούρισε ο πρώτος πόλιαιαν.

—"Όχι, μά ήταν ο Φρικέτος πουφύεγε! έξήγησε ο δεύτερος.

—Κι' εγώ, βλέποντας την κουβέρτα φουσκωμένη, νόμιζα πώς κοιμόταν! έξήγησε ο τρίτος.

(Ακολουθεί)

(1) εΠίγκω, άγριοσκυλιά της Αύστραλίας, φημισμένα για τη θηριαδιά τους.